

ABDÜSSELÂM b. MEŞİŞ el-HASENÎ

(عبد السلام بن مشيش الحسنى)

Ebû Muhammed Abdüsselâm b. Meşîş (Beşîş) el-Hasenî (ö. 625/1228 [?])

Tasavvufun Kuzey Afrika'daki en büyük temsilcilerinden biri, Ebû'l-Hasen eş-Şâzelî'nin şeyhi.

Hayatı hakkında kaynaklarda yeterli bilgi yoktur. Şa'rânî ve Münâvî gibi sûfî tabakat müelliflerinin eserlerinde yer vermedikleri Kuzey Afrikalı bu büyük veliye dair bilgiler daha çok menkıbelere dayanmaktadır. Rivayete göre Hz. Hasan soyundan geldiği için el-Hasenî unvanıyla anılan Abdüsselâm, yedi yaşlarında iken kendini ibadete vermiş, din ilimlerini öğrenmiş ve genç yaşta keşf* mertebesine ulaşmıştır. Daha sonra on altı yıl süren bir seyahate çıkmış, Fas yöresinde dolaşarak tasavvufî bilgi ve tecrübelerini arttırmıştır. Seyahatlerinden birinde konakladığı mağaraya gelen Abdurrahman b. Hüseyin ez-Zeyyât kendisini yedi yaşından beri mânen terbiye ettiğini söyleyince ona intisap etmiştir. Zeyyât'ın sohbetinde ne kadar bulunduğu ve ondan neler öğrendiği hakkında bilgi yoktur. Tasavvuf hırkasını Ebû Medyen et-Tilimsânî'den giydiği de söylenmektedir.

Kur'an ve hadise son derece bağlı olan, sünnetten uzaklaşan zümrelerle mücadele eden İbn Meşîş, peygamberlik iddiasında bulunarak etrafına birçok cahil taraftar toplayan Muhammed b. Ebû Tavâcîn'e karşı koymak için inzivadan çıkıp mücadeleye meydanına atılmış, bu mücadeleden vazgeçmesi için yapılan teklifleri reddedince, İbn Ebû Tavâcîn'in adamları tarafından şehid edilmiştir. Ölüm tarihi olarak 622, 623, 625 yılları gösterilmektedir. "Şehid kutub" diye de meşhur olan İbn Meşîş'in naaşı Benî Arûs arazisindeki Cebelialem'e defnedilmiştir. Hakkında pek çok keramet ve menkıbe nakledilen ve İslâm âleminde büyük hürmet gören İbn Meşîş'in türbesi Fas'ın önemli ziyaret yerlerinden biridir. Çok sarp bir yerde bulunan mezarı bir nevi harem* kabul edildiğinden, gayri müslimlerin buraya yaklaşmalarına izin verilmemektedir. Şeyhin oğulları ve torunları da asırlar boyu bölge halkından büyük bir saygı görmüşlerdir. İbn Meşîş'in ölüm yıldönümü dolayısıyla Tittâvin civarındaki

Şaşavan kasabası sakinlerince düzenlenen ihtifale (mevlid) çok sayıda insan katılmaktadır.

İbn Meşîş'in asıl önemi, milyonlarca müridi ve yaygın bir nüfuzu olan Şâzelîye tarikatının kurucusu Ebû'l-Hasen eş-Şâzelî'yi yetiştirmiş olmasından ileri gelmektedir. İbn Meşîş'e, Meşîşîyye veya Abdüsselâmiyye adı verilen bir tarikat nisbet edilmişse de onun bir tarikat kurucusu olmadığı, çevresine mürid toplamak için hiçbir gayret göstermediği, hatta intisap etmek için gelen kişileri müridliğe kabul etmediği bir gerçektir. Hatta bir gün huzuruna gelerek, "Bana el ver" diyen kişiye hiddetle, "Ben peygamber miyim ki sana el vereyim! Farzlar da haramlar da bellidir. Farzları yerine getir, haramlardan sakın!" dediği rivayet edilmektedir. Şâzelî, onun bir seher vakti halkın kendisinden yüz çevirmesi için Allah'a dua ettiğini nakleder. Kendisi ne kadar az tanınmışsa müridi Şâzelî de o kadar çok tanınmış, fikir ve görüşleri hakkında ancak bu müridi vasıtasıyla zamanımıza bilgi ulaşmıştır. Şâzelî'nin anlattığına göre, İbn Meşîş Allah sevgisine çok fazla önem verir, sevgiyi bütün hayır ve faziletlerin etrafında döndüğü bir merkez, her türlü nur ve kerametlerin kaynağı olarak kabul ederdi.

Şâzelî'nin rivayet ettiği "vesâyâ"sı, İbn Atâullah el-İskenderî'nin *Leğâ'ifü'l-minen*'inde (Mısır 1322), İbnü's-Sebbâğ'ın *Dürretü'l-esrâr*'ında (Mısır 1304), İbn Ayyâd'ın *el-Mefâhirü'l-aliyye*'sinde (Mısır 1961) ve Süyûtî'nin *Te'yidü'l-hakîkati'l-aliyye*'sinde (Süleymaniye Ktp., Şehid Ali Paşa, nr. 1131-1132) nakledilmiştir.

İbn Meşîş'in evrâdı, *eş-Şalavâtü'l-Meşîşîyye* adıyla günümüze kadar gelmiştir. Kısa bir *salavat** tan ibaret olan bu evrâd, tasavvufun belli başlı kavramlarını özlü bir şekilde ifade ettiğinden, âbid ve sûfiler arasında hararetle okunmuş ve muhtelif müellifler tarafından defalarca şerhedilmiştir. Yûsuf en-Nebbânî, *el-Cevâhirü'l-bihâr* adlı eserinde (II, Beyrut 1327), Abdülazîz ed-Debbâğ, Abdülganî en-Nablusî ve Sîdî Abdullâh el-Mîrganî'nin şerhlerini aynen iktibas etmiştir (diğer şerhler için bk. Brockelmann, *GAL Suppl.*, I, 787-788). *eş-Şalavâtü'l-Meşîşîyye*, İsmâil Hakki Bursevî tarafından da tercüme ve şerhedilmiştir (İstanbul 1256). Sûfiler, metni kısa olan bu *salât** in mânevî tesirine inandıkları için onu *vird** olarak benimsemiş ve günün belirli vakitlerinde okun-

masını tavsiye etmişlerdir. Onlara göre bu salât, insan tarafından tertip edilen salavâtın en mükemmeli olup ilâhî bir ilhamla söylenmiştir; zira insan kendiliğinden böyle bir salât düzenleyemez.

BİBLİYOGRAFYA :

Zebidî, *'İkdü'l-cevheri's-şemîn* (M. Tanci nüshası fotokopisi), DîA Ktp., nr. 4622, s. 102-103; Harîrîzâde, *Tibyân*, III, 124^b-129^b; Louis Rinn, *Morabouts et Khouan*, Alger 1884, s. 218-219; Le Chatelier, *Confreries Musulmanes du Hedjaz*, Paris 1887, s. 78; Gümüşhânevî, *Câmi'u'l-uşûl*, Kahire 1319, s. 6; Yûsuf en-Nebbânî, *Câmi'ü kerâmâtü'l-evliyâ* (nşr. İbrâhim Atve İvaz), Kahire 1381, II, 167-168; Brockelmann, *GAL*, I, 569; *Suppl.*, I, 787-788; Abdülhalîm Mahmûd, *el-Kutbü's-şehîd Sîdî 'Abdüsselâm b. Beşîş*, Kahire 1976; E. Douâté, "Abdüsselâm", *IA*, I, 109-110; R. Le Tourneau, "Abd al-Salâm b. Mashîsh", *Et* (Ing.), I, 91.

 SÜLEYMAN ULUDAĞ

ABDÜSSELÂM b. RAĞBÂN

(عبد السلام بن رغبان)

(bk. DİKÜLCİN).

ABDÜSSELÂM eş-ŞEYBÂNÎ

(عبد السلام الشيباني)

(bk. ABDÜSSELÂMÎYYE).

ABDÜSSELÂM TEKKESİ

İstanbul Koska'da XVI. yüzyılda Papazâde Mustafa Paşa Külliyesi'nin bir parçası olarak yapılan ve XVIII. yüzyılın ortalarından itibaren Sa'diyye Âsitânesi olarak tanınan bir tekke.

Kaynaklarda Kovacı Dede, Kovacı Şeyh, Sa'dî Abdüsselâm ve Âsitâne-i Abdüsselâm isimleriyle de anılır. Başlangıçta hangi tarikata ait olduğu tesbit edilemeyen tekkenin XVIII. yüzyıl başlarında Celvetiyye'ye bağlı bulunduğu, 1130'da (1718) Sa'diyye'ye intikal ettiği ve bu tarihten itibaren tarikatın İstanbul'daki âsitânesi olarak kabul edildiği bilinmektedir.

Tekkenin dahil olduğu küçük külliye, Papazâde Mustafa Paşa (Çelebi) (ö. 960/1552-53) tarafından kurulmuştur. Tekkeden başka bir mescid, bir dârül-hadis ve bir medreseden meydana gelen külliyenin inşa tarihi kesin olarak tesbit edilemiyorsa da, vakfiyesinin 949 Recebinde (Ekim 1542) hazırlanmış olmasına dayanarak, bu tarihten az önce yaptırılmış olduğu söylenebilir. Tekke-